

ננטק

ננטק

תדרדורי!

תפקיד זה חורג בהרבה מן המדמים (הנכס בדים למדי, כשלעצמם) של אספקת הנשק האמריקאי לישראל.

לכאורה, הגישה האמריקאית היא מלאכת סתירות. ושינגטון התנגדה לסיפוח הגרין לך, אך הפעילה את מלוא כוחה כדי למנוע כל ענישה של ממשלת-בגין אחרי שביצעה את הסיי-טות. היא רואה בי-התנחלות בשטחים הכבושים, הפרעה לתהליך השלום, ור מעודדת את ממשל-לתישראל להתמיד בכך. כאשר מבי-שלת-ישראל מגדישה את הסאה, היא מטי-לה "עונשים" מגוחכים, המתבטלים אר-טומטית כעבור חודשיים-שלושה. היא טירפדה את תוכנית-השלום של האמרי-פאהר ומכרת מטוסי-ביגון מתחכמים ל-סעודיה. היא פועלת נגד מציאת אלטר-נטיבה כלשהי לסוס המת של קמפ-דיי-וויי, ושוקלת אספקת טילים ומטוסים ליר-דן. אחת האויבות העיקריות של קמפ-דייוויד, כלשון הסידרה בוטות: מטורף?

חכה עד שתראה את הפרק הבא. האם יש שיטה בסדרון זה? זה היה מטורף, אילו המטרה

וקטנות. נשיאים וראשי-ממשלות מסור-בבים בעולם, סוקרים מישמרות-כבוד, עומדים דום לשמנגנים הימנונים, מכרי-זים הכרזות מצלצלות, כאשר כל מטרותם אינה אלא למכור תותחים וטאנקים, צו-ללות וסטילים, טילים ותחמושת.

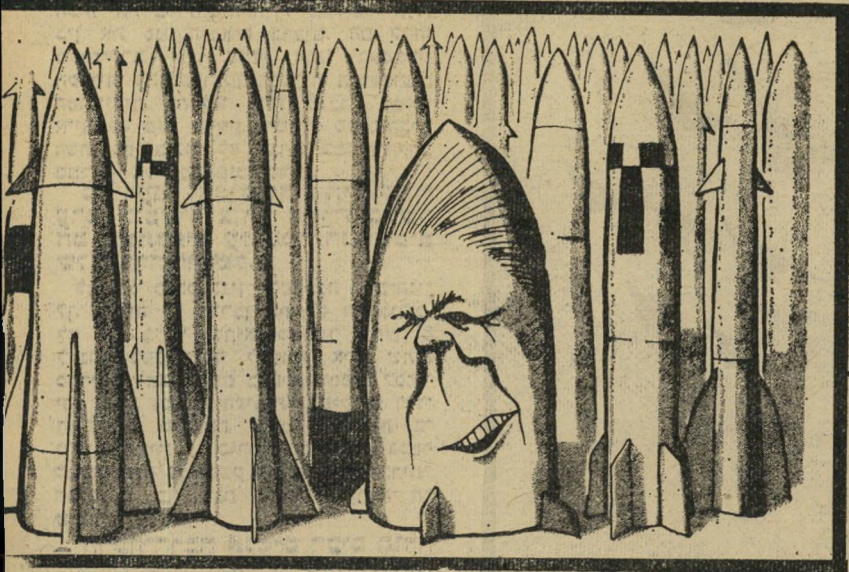
במיקרים רבים מכירת הנשק שוב אינה מו-רתת מדיניות, אלא להיפך: ה-מדיניות באה לשרת את מכי-רת-הנשק.

עירוב התחומים בין הצמרת הצבאית והתעשייתית, בין מדינאים וסוחר-נשק, הפך מכה עולמית, והוא בולט כיום מאוד גם בישראל. על כך עוד נרחיב בבוא העת את הדיבור.

ואין הדבר מוגבל לעולם המערבי. לדעת זומחים, גם המשק הסובייטי שוב אינו יכול להתקיים בלי מכירת כמויות גדו-לות של נשק לארצות-חוץ. יתכן שטמונה בכך אחת התשובות לתעלומה הסובייטית, חשונה מן התעלומה האמריקאית רק בי-סימניה החיצוניים.

למשל: איך זה תומכת ברית-

ואת אורי אבנרי

היתה להשיג שלום. אבל זה הגי-יוני לגמרי, אם המטרה היא למי-כור נשק בעשרות מיליארדי דו-לרים.

אם נקבל את ההנחה הזאת — מס-תדרים לפתע כל הכלים בסדר הגיוני לגמרי. קרטס רוגן, ויינברגר והייג — כולם ממלאים במישחק זה תפקיד הגי-יוני מאוד.

המעשים המטורפים-לכאורה של ממשלת-בגין מועילים מאוד למי שרוצה למכור נשק לסעודיה, למשל. אין אדם גורמלי בעולם, ובסעודיה עצמה, המאמין כי ה-צבא הסעודי יוכל להתמודד אף עם

המועצות ביסודות הקיצוניים ביו-תר של הזית-הפירוב הערבית, ופועלת נגד כוחות-השלום בשני-המחנות, בעוד שהיא דוגלת ריש-מית במיתרון של דויקיום ישרא-לי-ערבי ופלטטיני-ישראלי?

השיטה שבמיתון

ל חוזר ליחסי ארצות-הברית-ישראל. אין כל אפשרות להבין את היחסים האלה מבלי להכיר בתפקיד החיוני שממ-לה אה ישראל בתעשיית-הנשק האמריקאית.

אנו יושבים בתיאטרון-בובות. לפנינו מופיע האיש הרע (כספר ויינברגר), המתקוטט עם האיש הטוב (אלכסנדר הייג). מסעם לפעם מופיע השריף הגדול בכבודו ובעצמו (רוג'ר רגן), שהוא קצת רע וקצת טוב.

אנחנו יושבים, כדרכם של ילדים בתי-אטרון-בובות, צוחלים וצועקים בזה-מתי-רגשים ונפעמים, ואין אנחנו מרגישים שאיש אחד כתב את כל ההצגה ומביים אותה.

הכל רגילים לאמר כי אין מדיניות לארצות-הברית, שהיא מדברת בכמה לשונות, שכל אחד מבכיריה מנהל מדי-ניות משלו, הוטרת את זו של עמיתו. מדובר על החובבנות של הממשלה האמ-ריקאית הנוכחית, וגם של הקודמת. הכל מבובל שם. יד איש ברעהו.

אך האמת היא שרק קהל-הצופים מבל-בל. מהלכי המדיניות האמריקאית, ה-מבולבלים למראית-עין, הם הגיוניים למדי, אם תופסים את העיקרון המנחה אותם: מכירת הנשק.

הגורמים חוזרים הביתה

א מוכבר הבעתי בכתב כמה תמי-רות והירהורים על המדיניות האמרי-קאית (האם ארצות-הברית רוצה בשלום?) העולט הזה (2317). שאלתי מדוע נמנעת ארצות-הברית מלעודד את כוחות-השלום בישראל, באש"ף ובארצות הערביות; מדוע היא תומכת למעשה בכל כוחה בממשלת-בגין, בסיפוח הגולן, בהתנחלות בגדה וברצועה וברוב מעשיה האחרים; מדוע הסתיר מפניה אנוור אל-סאדאת את יור-מתי-השלום שלו עד הרגע האחרון ממש; מדוע היא מתערכת בפועל נגד יוזמות-שלום המכוונות להשגת הסדר כולל של הסיכסוך הישראלי-ערבי.

אני משתכנע יותר ויותר כי אחת הסיבות העיקריות לכך היא האינטרס האמריקאי המובהק במכירת-נשק.

צורך זה קיים בשני מישורים:

● במישור הלאומי, כדי לקיים את הכלכלה האמריקאית בכללותה, בייחוד מאז 1973, כאשר מהפכת-הנפט עירערה את האיוון. באמצעות מכירתו של נשק, הופך במהירות לגרוטאות-ברזל, מחויר המשק האמריקאי לעצמו את הפטר-דור-לרים, שהוא נאלץ להעביר לערבים. הדו-לרים, כמו היונים, חוזרים הביתה.

● במישור המעשי, מקיים ייצור-הנשק מיפעלי-ענק, הממלאים עתה תפקיד חשוב ביותר במיסוד האמריקאי.

המישור הראשון זכה תמך כתשומת-לב רבה, ואילו המישור השני הונח מאויר. אך דווקא הוא השוכ ביותר להבנת המדיניות האמריקאית — וגם להבנת המדי-ניות הישראלית.

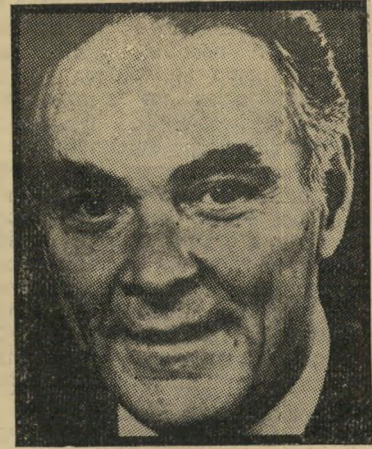
צילנדרים וכובעי-הצתיה

ע רב פרישתו מתפקידו כנשיא אר-צות-הברית טבע דווייס אייזנהואר שטבע-לשון: "התשלובת הצבאית-התעשיי-תית". "אייק", המציבא המהולל של מילי-המת-העולם השנייה, שהיה מהנין צבאי ומדיני כאחד, לא חשש מלבטא עובד-שעד או היתה השתיקה יפה לה: שנוצר איחוד מלא, מעין סימביוזיס, של הצמרת הצבאית והכלכלית בארצות-הברית. סיפ-ביסוס זה התמקד בתעשיית-הנשק הכבדה ונספחה — תעשיות המטוסים, הפלדה, האלקטרוניקה, "מיכלי החשיבה" ועוד.

מאז 1960 התהדרו יחסים אלה עוד יותר, ושוב אין כל אפשרות לסמן גבול כלשהו בין מומיני-הנשק ויצרני-הנשק, הגנרלים והתעשיינים, איליה-הון ואילי-המימשל. גנרלים, החולשים על הזמנות של מיליארדים, מתמנים למחרת התפטר-רותם מהצבא כמנהלי החברות שקיבלו את הזמנות. אילי חברות-הנשק, או הבנקים הקשורים עימן, מתמנים כשרים בממשלה, וממשיכים בתפקידם זה בעסקים כרגיל. הפנטגון הוא מרכז-המכירות של תעשיית-הנשק. שרים יוצאים לביקורים ממלכ-תיים בחו"ל, משמיעים הצהרות הגורמות להתרגשות בעולם, כשלמעשה המטרה הי-חידה של הביקור הוא למכור נשק. יור-המטות המשולבים של ארצות-הברית הוא, אולי, גדול סוחר-הנשק בעולם. גנרלים של יבשה ואוויר ואדמירלים מכל הדו-לרים גת משוטטים בעולם ומוכרים נשק. יש למהר ולהדגיש כי אין זה מצב אמריקאי בלעדי. מצב דומה מאוד שורר גם בארצות אחרות, גדולות, בינוניות

יינברגר הרשע עשה

הייג הטוב החונד

השגריר החדש הזהיר

וכל זה אינו אלא הצגה, אשר יכלה להצחיק אלמלא...